

איש השנה

אני יודע שכבר מאוחר מכדי להציע לכם את איש השנה לשנת תשל"ו. אבל דווקא עתה, ערב פרוס שנת תשל"ח, הייתי רוצה להיות הראשון להציע את איש השנה הבאה עלינו לטובה. אתם תראו שזה יהיה מנחם בגין, אפילו אם בחרתם אותו כבר כאיש השנה של תשל"ו. אגא, התייחסו למכתבי זה בעוד שנה מהיום.

אביגדור הראה, תל-אביב

האולמקארתיזם

האם אתם נטפלים לח"כ אהוד אולמרט משום שהוא איש הליכוד? בכל אופן, מהתקפותיכם עליו נדף ריח של חשבונינות סוליטיים.

אריה גלברט, חיפה

עם ישראל הוא עם היסטרי. הוא זקוק למלחמות ולזרקה כדי להתפרק מהמתח שבו הוא נתון בכל ימות השנה בכל תחומי החיים. המדינה הזאת דומה לסיר"ה לחץ הזקוק לשטח כדי לשחרר את הלחץ צים מבפנים. ואם אין מלחמות עם הערבים או ערבים מלחמות עם היהודים, אפילו אם אלה מלחמות מפורקות.

רק כך ניתן להסביר את ההיסטוריה הזאת. ציבורית שאותה הצליח ח"כ אולמרט ללבות באמצעים כל-כך פרימיטיביים. מלכה שפר, פתח-תיקווה

מה שמרחש במדינה בשבועות האחרונים סביב צידת-המקשפות של אהוד אולמרט מעלה ספקות לגבי הדמוקרטיה הישראלית והמשטלה תוך רמיסת כבוד האדם. הגיעו זמנים טובים, אם העולם הזה הוא העיתון היחיד במדינה המבטא את השפיות, האחריות וההקפדה על זכויות הפרט. העיתונות הימית הטלוויזיה איבדו כל רסן ברדיפה אחר הסנסציה הזולה, נותנים פיתחוקים לאדם בעל מניעים מסוקסטים שעד כה לא הוכחה אפילו אחת

מההאשמות שהטיח ברבים כנכונה. האם זה רק משום שאתם נוטים תמיד להיות לצד האגודרדוגס?

ב. גלברט, תל-אביב

דומני שתגיעה השעה להקדין שוב ב"בתייהקולנוע בארץ את הסרט בצהריי היום, שנוצר בהוליווד בתקופת אהוד אולמרט כביקורת על פחדנותה של ה"חברה לצאת נגד אלה המשליטים עליה טורח.

יוסי ברנשטיין, תל-אביב

הפעם משתלל בחוצות בריש גלי הדי מישרתה חידלתי-אוינים להילחם בו. צריך לשבח את ח"כ אולמרט ולעודד אותו על אומץ-ליבו להעלות את בעיית הששיעה על סדר-היום הציבורי. עצתי לכם: רדו מהאיש! הניחו לאמיצים מכם לעשות את המלאכה.

ברוך לוי, ירושלים

שתיקתה של הכנסת מול הנורמה הח"דשה שקבע ח"כ אולמרט לפעילותו של חבר-כנסת היא את-יקלון לבית-המחור

קקים שלנו. במקום להתייחס לאימוץ של אולמרט ולניסיונו לעוות מישפט. דנה הכנסת בבעיית השולית של החדרת מכ"ש-הקלטה לבית. זה מזכיר לי מקרה שהייתי עדי-ראייה לו, כשנתג עצר את מכוניתו באמצע ה"כביש כדי להושיט עזרה לנסעיה הת"נגשות קטלנית. שוטר שהיה במקום ניגש אליו ורשם לו דו"ח תנועה על עצירת מכוניתו במקום אסור. התנועה של נכחור-העם בפרשה מבישה זו היא תעוררת-עניין לכנסת כולה.

רסאל עב-ישרם, אשדוד

שאלות

אני אדם מסודר ומתכונן האוהב לדעת את אשר עומד בפניי, ומשתדל להתאים את תוכניותי האישיות לעמי ולממשלתי אשר בה בחרתי. איילךך מטרידות אותי מיספר שאלות, אקטואליות ולא-כל-כך אקטואליות. האם משהו יכול להשיב לי:

- האם יאחדו את ימי הויכוח והטבלות של משפחתי.
- האם ייערך מצעד צבאי השנה?
- אני צריך להזמין מקום אצל קרובי ב"ירושלים ולהודיע לקרובים בחו"ל.
- האם בעתיד ישוחרר כל הבנות באופן אוטומטי משרות צבאי? בתי עדי-נה צעירה, אבל אני כבר צריך לשקלל אם עליה להתחיל להתאמן ב"ציאנה ו"ראנה" פעם בשבוע.
- האם צריך לתפוס את המפכ"ל מבצע פשע כבד כדי שיתפטר מן המישטרה, אי שכל מה שקורה אצלו בממלכה כלל לא מחייב אותו להסיק מסקנות מסוימות?
- כמה זמן עוד יחכה בגין לדין?
- מה הסיבה למוימוץ הזה?
- למה לא עושים כלום נגד הוזהמה שפולטים האוטובוסים של דן?
- מה יעשו השרים בקשר למסקנות ועדת אשר?
- יש היגיון בצבא א לא?
- אישה גולדה?

דויד כמור (מנדרר), תל-אביב

שינאת תאומי סיאם

אני עוקב בעניין אחר סידרת רשימור תמי של בנימק עמידורח - מבקר צבאי מעמיק ואיש בעל השקפות ימיות קיצורניות. אני תמה מה ערך לפירסום רשימות אלה. לא משום שכביקורת צבאית הדברים בלתי-נושנים, אלא משום שה"בעיה שמר עמידורח סוקר - ביטחון ישראל - אינה צבאית אלא אך ורק מדינית.

מדינה בעלת שטח מוגבל כישראל אינה מסוגלת להתנגד לטווח ארוך נגד סביבה עוינת. לא יעזור עומק תימרון, לא יעזור עוצמת ומטאת אגודות, ואפילו פצצה גרעינית לא תעזור בסופו של דבר נגד ה"נוסחה: כוח אדם עדיף בשיעור 1:10 פלוס מיבצעי התאבדות של מיעוט הנמרצא בתוך הארץ.

מעצמות-העל, כפי שמציין זאת עמ"י דרור ביחס לארצות-הברית, אינן יכולות לערוב לביטחון ישראל. שום דבר אינו יכול לערוב לביטחון ישראל. מלבד מצב המפרק את הכדאית של מלחמה בין הערבים לבין ישראל, ובין הפלסטינים לבין הישראלים. תאמינם סיאמיים השונר אים זה את זה שטוש אינם מסוגלים לפ"תור את בעיית שינאתם אלא עליידי הש"למה אי עליידי התאבדות קולקטיבית.

מצד שני, פיתרון מדיני (כלומר יצירת מצב שבו שני הצדדים לא ירצו להילחם) אפשרי רק אם נוצרים התנאים שבהם ה"צדדים תלויים זה בזה לא רק מבחינה טריטוריאלית, כמו שקורה עכשיו, אלא גם מבחינה כלכלית, סוציולוגית ופיננ"סית. משמע - שום הסכם שלום נוסח נפסיק את התאבדות ונהיה חברים" לא יעזור. רק הסכם של השתלבות פוליטית וכלכלית יוכל לפרק את הסכנה המתמדת והנצחית, הקיימת בהיעדר הסכם כזה. הסכם השתלבות עם העולם הערבי יית"כן רק אם נפתור קודם כל את בעיית אי-קיום ההשתלבות בין המיעוט הפלסטיני-ערבי לבין הרוב הישראלי-יהודי. בתוכני מדינת ישראל. פירוש הדבר הוא שכל

אורח יקבל אותם התנאים וייהנה מאתן הזכויות, לולל זכות ההגנה על תרבותו, שפתו ואופיו האתני. כיוון שמדינת ישראל מגדירה עצמה כמדינה ציונית, כלומר ארץ המשרתת את האינטרס היהודי-ישראלי בלבד, אין סיכוי רב לפיתרון ונידונו - יחד עם הערבים - לכלייה גרעינית. הטיפול בצד הצבאי אינו נוגע בשורשי הבעיה.

מקסים גלר, פאריס, צרפת

הסירות הבאושים

רק בימים אלה שודר ברדיו שידור על מישפט שורת-המתנדבים לפני 18 שנה, שבו התגלה שהמפקח הכללי של המייס"ר רה דאז, יחוקאל סהר, נתן עזרת-שקר ב"בית-המישפט. סהר אומנם נאלץ בעיקבות זאת להתפטר מהמישטרה, אולם אם יכול לקרות שמפכ"ל המישטרה ישקר בבית-המישפט, או למה מתפלאים אצלנו ש"שוטרים שולחים ידם בגנובה?

אורה עדיק, רמת-גן

מה שמרחש בימים אלה במישטרת ישראל הוא תוצאה של הנוחה של שנים. תמיד התייחסה התברה הישראלית למש"מתמי של השוטר בזיוולל. הוא עמד בתוך תיבת סולם השכר הממלכתי ורק יוצאי שיכבות מצוקה, שלא יכלו להסתדר ב"מישרות אחרות, גויסו למחנות המישטרה. במשך שנים התרועע ראשי המישטרה על כך שרמת כוח-האדם שהם יכולים

לגייס לשורות המישטרה בכורח הנסיבות תתנוקם בחברה הישראלית. איש לא שהה לאזהרותיהם. עתה ארכלים כללנו את ה"פרות הבאושים של אי-ראיית-הגולד. לאה ב. (אשת שוטר), גבעתיים

כל מי שמצוי מעט בקרימינולוגיה יודע ששער בין שוטר לפרשע קטן ביותר. שני הם כבלי מיבנה אישיות הדוחף אותם לע"סוק בפשע, כל אחד מצידו השני של ה"מישרת. מבחינת המישטרה הפסיכולוגית גית אי כימעט הבודל ביניהם. רק הקטנה על ערכי מסר ונורמות חברתיות גבירות, שהיא פרי חינוך ותוצאת השפעת הסביבה, היא הגורמת לאחד לעסוק בפשיעה מצידה האחד ולשני מצידה האחר.

במדינת ישראל היסטטטו התחומים, עבירות סליליות מובהקות, כמו התחמ"קות מתשלום מיסים, קיבלו לגיטימציה חברתית ואפילו בית-המשפט העליון קבע שעבירות של מסבטור הן עבירות שאין יעמו קלח.

לאור זאת קשה להאשים את השוטרים, שנכשלו ונסחפו בצורמות המעוותות ה"מאפיינות את התברה הישראלית כולה. עם כל הצער והכאב על מה שנחשף במישטרת רת מהו תל-אביב, יש לברר את הקרקע החברתית שעליו צמחה תופעה פסולה זו של שוטרים העוסקים בגנובה, לפני ש"מוקיעים אותם כאוייבי התברה.

ד"ר ג. שמעון, חיפה

המר לא יאמר

אנשי גוש-אמונים למדו כי ניתן לקבוע עובדות בלתי-הזיקות בשטח, גם כשהיו אופוזיציה לממשלה. עתה, כשיש להם

נציגים בתוך הממשלה בדמותו של שר החינוך וזולון המר, מה הפלא שהם מבקרים להקים התנחלות גם בטלוויזיה? נאלה כהן, משה שמיר הדרר אלי תבין נשאי את בשורת הסיגנון החדש

מייד אחרי הבחירות וקאמו נגדם בין השאר גם את תומכי הליכוד, הכוללים ב"פגיעה בחופש-הדיבור, וזולון המר, המנ"סה להעניק לה "טלוויזיה ערכית" שתח"גן אותנו ותעלה לנו את המוראל, אינו מדבר הרבה, אבל הוא יעשה את שאין האחרים מעזים לעשות.

עודד נבו, הוד השרון

זה התחיל ברחוב השומר בבני-ברק. או אמרו לנו: "מה אתם צועקים? זהו מרחב המחייב של הדתיים. צריך להתחשב ב"רגשותיהם ולא לפגוע בהם." הציבור קיבל את הדין, ונכנע.

אחרי שסגרו את רחוב השומר מנסים דני ורמס וחבריי לסגור לנו גם את ה"טלוויזיה, ושוב באותם נימוקים: "מה אתם צועקים? צריך להתחשב בריגשות הדתיים. אי-אפשר להציג עידום בטל"וויזיה ולפגוע ברגשותיהם."

הציבור ייכנע גם הפעם. סוף-סוף, אף אחד לא רוצה להיראות כאנטישמי במ"דינה שאפילו הברון מיספר אחד שלה חובש כיסה ולבוש ציציות.

י. מילשטיין, באר-שבע

מפליאה אותי שתיקתכם. העולם הזה היה צריך להיות נושא דגל המחנה שיל"חם בכפייה הדתית האוכלת עתה, בגוש-פנקא ממלכתית, כל הלקה טובה שעוד נותרה לפליטה. אם לא אתם - מי?

עובד רשות השידור, ירושלים

אני מדבר אל הקיר

בשבוע שעבר צייתי בסנימטק חיפאי בסרט ה"איון מילחמה נחמדה. הסרט שהוא משלה לדעתי, הוא סאטירה חברתית על המלחמה בכלל ועל מלחמת-העולם הראשונה בפרט. הקטע בסרט שבו חשתי הוודות מכסימלית הוא זה שבו אשה צעירה מנסה להסביר להמונים כיצד הם מנוצלים על-ידי הפוליטיקאים ובני-הם נהרגים ללא מטרה בשדות הקטל. ההמון הפרימיטיבי אינו מקבל את דב"ריה ואף תוקף אותה. אשה בהמון צועקת: "איך את יכולה לדבר כן? הרג גם בני מש"רת בחזית." וזה היגיון ציבורי. אם שבנה משרת בחזית מסתחת הדחקה לבעייה נבמקום להתקומם נגד שליחתו להורג היא משכנת את עצמה שזוא חייב להי"לחם.

בקטע זה חשתי את עצמי עומד מול המראה. אנו עומדים מול אוסף של קיר רות, בדיק כמו האשה בסרט, ומסרבים לחשוב ומתנגדים לכל רעיון של חתימה לקראת השלום. לא רק הציבור, גם אני מצדי לומד לקח. הציבור מנסה להצדיק את מנהגייה אף אם אלה יגרמו לכל מישפחה שגייה בארץ להיות מישפחה שכולה. אני מרגיש את עצמי כמו האשה בסרט, המדברת אל הקיר. האם יש טעם להמשיך להילחם בסחנות-הרוח?

יוסי קאופמן, גיבעתיים